

vilde de da strag være i en slem Forlegenhed, isald de ikke havde den ubetalelige Sorgen.

Vi have herved den Fornøielse at præsentere vore Læsere den i det Gammelstrandste Liv saa saare betydningsfulde Personlighed, der bærer Navnet Sorgen eller Sorgen Bornholm. Han vil sees omtrent midt i Forgrunden paa det medfølgende Billede. Det er en ældre, graahærdet Mand med en stor, forvittret Bakkent og begge Hænderne dybt begravede i et Par uhyre Bugelommer. Om Vinteren, naar han ikke har Andet at bestille end at hjælpe sig med Løsningen af den Opgave: „Hvorledes forlænger man det ichtyologiske Liv?“ Et Spørgsmaal, hvis Besvarelse viser ham som en ivrig Tilhænger af Conferentsraad Bang, idet han nemlig udelukkende holder sig til Vandcuren — om Vinteren synes han næsten ikke at være at formaae til at tage Hænderne op af de besygtende Lommer; om Sommeren derimod driner han en lille besteden Detailforretning der paa Pladsen med bornholmske Eild, og denne Beskæftigelse skal have aabnet hans Vine for Nødvendigheden af idetmindste et Par Timer om Dagen at negte sine Hænder deres Lomme-fodetaler.

Men vi kom aldeles bort fra Hifterkonerne og deres udspeculerede Snedighed. Forinden vi forlade Sorgen, maae vi dog først udtale vor Tak til den hæderlige Frugtstene, der engang skjenkede os ovenstaaende værdifulde biographiske Notitser. At hun narrede os med et Par forfalskede „Graa-skener“, skal ikke komme hende til Skade paa gode Navn og Rygte, i Betragtning af hendes sjeldne Rudebonhed med at hjælpe Grandsternen tilrette.

For i det Mindste tilsyneladende at holde en Hiff „spillevende“, naar man har indespærret den i en Kasse, er det imidlertid ikke tilstrækkeligt at give den frisk Vand engang imellem; det lærte allerede tidligt Erfaringen de brave Hifterkoner, men saa fandt de paa et Hiff, der hjalp dem ud af Forlegenheden. Naar de først have loffet en uersfaren Tjenestepige hid ved sagre Ord og edelige Forsikringer om den allerpropreste Behandling, tages Hiffen op af Vandet og præsenteres, men samtidigt veed Sælgersten saa lumskeligt at fildre Hiffen lidt paa Mavnen, hvoraf Folgen er, at den spræller kraftigt, og vips! er den ude af Haanden og paa Hovedet nebe i Ballen, og saa kan man høre den trædse Kvinde med megen Alvor fortælle sin Kunde: „Der kan De selv see, lille Jomfru; jeg kan sgu' ikke engang holde paa Dyret, saa sprællt er det.“

Og saa gaar den lille Jomfru naturligtvis i Syngen, som det hedder i den Gammelstrandste Jargon; men skulde hun være ubehagelig nok til at gennemstue Manoeuven og derfor gaar sin Vej uden at give Gandsel, saa kan hun være temmelig overbevist om, at hun vil blive fulgt tildørs med en Strøm udsøgte Talemaader. Men forresten er der virkelig en Deel, der taler til Fordeel for dem i saa Henseende, thi det maa i Sandhed være gyselig ubehageligt at blive grebet om Haandleddet, naar man er ifærd med at slaae en Bolte.

De slaae nu mangfoldige Bolter mellem Nar og Dag, de gode Hifterkoner; derfor blive de ogsaa ofte grebne om Haandleddet, og som Folge deraf have de erhvervet sig en forbausende Hærdighed i at klare for sig med Grovheder, og paa samme Tid samlet sig et rigt Repertoire af faste Skjældsord. Men man maa selv høre et Par Hifterkoner Hændes, høre dem hente disse mærkværdige Billeder frem, hvormed de colorere deres Tale og farve hinanden, Billeder, der have Lugthuset og Ladegaarden til Baggrund; man maa selv være Vidne til denne Kniitren af dustende Projectiler, der ere samlede i et Andres Arsenal, som tidt kun har været Oplagssted for urene Tanker og Høiesser, og først da vil man kunne faae det rette Begreb om den Veltalenhed, der har faaet sit Navn af Gammelstrand. B. K.

Efter Opsørelsen af „Trykleslotten“.

De gamle Toner strømmed gennem Huset
Saa friske, unge, som i Fædres Dage.
Af Spøg og Alvor, Glimts Lyf og Klage
Sad Mængden der hentaget, sodt beruset.

Fra Sandhedstemptlets Indre kom tilbage
En mægtig Røst og løstet os fra Gruset —
Af Geniernes Vingeflag omsuset
Vor Sjæl mod Himlen kunde Flugten tage.

Her ere Sphærens Harmonier bundne
Til Jordens Kamp, og luttrer den til Seier,
Dg knytter den til Slægter, længst hentrundne.

Her føle vi, at Nutid Intet eier
Som ei er grundlagt i det store Svundne —
Det Gamle her al Fremtidsdunst opveier.

O søde Toner, liflige og rene!
I strømme fra en Sjæl, af Gud begavet
Med Kraft, som Stormens Brusen over Havet,
Med blide Ryn, som Vækkens over Stene.

Den, Eder skabte, han er længst begravet
Paa Kirkegaarden under Mos og Grene,
Dg dog han sigder bedre Dagens Scene
End Modens Larm, af Dissonanser lavet.

O trostefulde Kunstens Magt paa Jorden!
Du vælber op af Hæien, lig en Rilde
Der lædler Marken, som forbrændt er vorden.

Du kalder atter frem de Røser vilde,
Dg over denne Dampstids Hvin og Torden
Du sænker dine Harmonier milde.

Jeg priser Scenen, som har os beredet
Med Trofasthed en saadan Hest af Toner.
Den bærer endnu værdigt sine Kroner —
D, maatte den for Norden blive frebet!

I sine Hæller den os mildt forsoner
Med mangen Rød, hvori vor Tid er fædet,
Dg Døgnets Sind, af Liro feberhedet,
Den hæver til de stille Regioner,

Hvor Sagens Mestre svæve os imøde
Med Livsens Drik i gyldne Velkomstbæger,
Som Vandens rene Glæder kan gjenføde.

Saalænge denne Scene endnu tvæger
Os saa med Nojart og med Dehlschlager,
Den kan ei synke i sin Aftenrøde.
A. Munch.

Udenfor Kirken.

Udenfor! Der pleier at ligge en sørgelig Klang i dette Ord, men saadant maa det ikke tages her; her er der slet ikke noget Sørgeligt, uden maaskee for Den, der gjerne vilde være Brudgom, men ikke er det, eller for Den, der ligesaa gjerne vilde være Brud, men ligesaa lidt kan blive det; her er der hverken saadan en Ikke-Brudgom eller saadan en Ikke-Brud, og følgende ikke det allermindste Sørgelige — bare Loier. Morsomt er der min Tro i denne Stimmel, ellers gik Folk deres Vej og bleve ikke staaende og lode sig trykke, saameget mere som de, mærkeligt nok, Allesammen finde det latterligt, at „Folk kan stikle sammen for saadant Noget“. Hvorfor skulde der ikke ogsaa være morsomt: her kunne jo Madammerne faae Lov til at slaae en Sladder af, Stomager- og andre Drengene til at „gjøre Grin“, og Politibetjentene til at gjøre deres Pligt og styde Folk tilbage. Det er mærkværdigt saa Madammerne vide Bækked! I Begyndelsen var der Ingen, der vidste Noget, men saa kom der en Madame, der var saa heldig engang at have syet en Kjøle til Brudens Cousine, og følgende blev anset som Autoritet; hun kan fortælle og gjør stormende Lykke: „Bruden er atten Nar, rig og yndig — han er noget tilaars, men holder sig udmærket; det holdt haardt nok, inden han fik hende, for jeg skal sige vos . . .“ og saa hvister hun noget særdeles Interessant til Spækhørens Rone, der fornøjet gnider sig i Hænderne og lidt efter lader det gaar videre. Der kommer flere til, som vilde at fortælle, og Kundskaben stiger med hvert Secund. Nu veed man Alting, ogsaa hvad de skulle have at spise. Tiden iler hurtigt hen baade for Madammerne og for Drengene: Sladderer naaer og Stomager- og andre Drengene „gjøre Grin“, hvilket bestaaer i værdeløst at slukke hverandre ind paa Madammerne, faae „Lusfinger“ og trække sig tilbage. Stimmelen voger! Man trykkes og trænges, og Massen gynger frem og tilbage, frem og tilbage; med Mellemrum af et Par Minutter gjør Politiet et alvorligt Choc paa Mængden, der træder hinanden op ad Benene, hylter og baner og striger. De Gæste, der forholde sig rolige, ere Hænkudstene, men ogsaa dem kommer der Liv i, da Kirkebetjenten i den sorte Kjøle og det hvide Halsstørklæde viser sig i Døren og brøler: „Brudgommens Vogn!“ — Det er som der var en magisk Kraft i dette Ord; der kommer et potenseret Liv i Alle: — „Varsto! — Kan han gaar afveien — Slubber De, maa jeg spør'e — Tilbage der, De maa min Salighed lade være at trænge paa — Afveien — Na, Gud hjælpe mig“ — — Hylen, Trykfen, Støden, Puffen! Saa kommer Brudeparret! — „H Du Forbarmende!“ siger Manden i Forgrunden, „er det det, de have ladet sig trykke flade for!“

Skoteløberparret paa Casino Theater.

„Naturen er sjon! kun Stæde, at den ikke er aldeles correct!“ Saaledes omtrent taler en af Personerne i en af

H. C. Andersens Comedier, og han taler sandt. Hvor paafønlighedsværdig Naturen end er i Form af en mild Frost, helst uden Blæst og med Søernes speilblanke Blæde — hvor herligt det end er, at tumles i Skoitefartens forfriskende Idret — hood hjælper det dog overfor den usalige Mangel paa Correcthed, i nærværende Tilfælde det Løveir, som blide Zephyrer bringe fra Atlanterhavet, tyngende Luftten, kvælende Isen, dykkende den ned i Vølgerens vaade Bavn!

Heldigvis træder da Konsten til, hvor Virkeligheden glipper. Thalias Gal i Amaliegade aabner os Synet til vore Kængflers Maal, paa det nymalede Vagtøppe see vi Frederiksberg Slot hæve sig bag sine Terrasser, og paa Siderne de Træer, som kante Plainen. Alt er i Winterdragt, men Tilskueren sidder luunt og godt — formodentlig i det chineiske Lykhuus — og stuer Konfinesparret Jackson Haines og Leopoldine Udaer, der tumler sig paa de mellem-liggende Canaler.

Trods al Erfjendelse af det smukke Sjønns Fortrin i Almindelighed, maa man dog indrømme, at „Skoteløberkongens“ Loben staaer ulige høiere end hans anden, ikke bedre Galdeels. Hun løber godt nok, men han er dog ubetinget det mest tiltalende Mandfolk i det „serieuse“ eller graueise Tandselag, som vi have set, idet han med Smidighed, Spændighed, Sikkerhed og mange andre -heder bevæger sig over Brøderne. Selvsølgelig er denne Dands kun et Surrogat. Endnu bedre end paa Salonstøitens rullende Hjul og det morsomme- ligt udspejndte Tæppe bevæger Jackson Haines sig paa den virkelige Is; men naar denne ikke findes, saa har jo Keiseren tabt sin Ret, og „Kongen“ ligesaa.

Frederik Algreen-Ussing.

Dnsdagen den 13de Januar 1869 foregik i Frue Kirke en sjelden gribende Høitidelighed. En talrig Mennefmasse fylde Kirken, og man saae her alle Stænder, alle Aldere og saagodt som alle Ansvæiser repræsenteret. De vare komne for at vise en Udsd den sidste Væ, og den Stemning, der oienlyntlig, hvilede over Forsamlingen medens Præsten talte og en smuk Sang tolkede den Hedengangne hans Benneres sidste Barvel, sagde tydeligt nok, at dette Dødsfald ikke blot havde berørt Familie og Venner smerteligt, men at det i en langt videre Kred havde valet en Deeltagelse, der viste, at her maatte et Liv være sluttet, til hvilket der havde knyttet sig en offentlig Interesse. Hvem var det da, der hin Dag stædedes til den evige Hvile? Var det maaskee en Olding i Stavets Nar, der efterlod sig en rig, arbeidsom og hæderlig Fortid, en Mand, der allerede havde givet sit Fædreland det Bedste, han eiede, og med Hensyn til hem Sorgen snart vilde flyde hen i en mild, veemodig Grindring? Nei, det Modfatte var netop Tilfældet. En ung Mand, kun tredive Nar gammel, var revet bort saa at sige pludseligt, i sit Livs Sundhed, og han var kaldt bort fra en Arbejdslyst og en Arbejdsæone, som allerede havde givet saadanne Vidnesbyrd, at man med Sandhed kunde sige, at ikke blot hans Nærmeste havde Grund til at sørge, men at hans Fædreland i ham havde mistet en af sine mest haabefulde Søner. Sorgen og Deeltagelsen ved hans Baare var ikke saa meget Udtrykket for en Anerkjendelse af, hvad han allerede havde udrettet, som Virkningen af den uendelig nedtrykkende Kølelse, at det for menneskelige Vine stillede sig, som om Døden voldsomt og ubetimet havde grebet ind i et Liv, der indeholdt saa store Løfter. Hvis nogen sinde, var her en Anledning til mistrosligt og tvivlraadigt at spørge: Hvorfor stede Dette? Hvorfor skulde nu netop dette Liv, saa ungt og dog saa rigt, saa lovende, standse, medens Andre roligt fortsatte en Livværelse, hvis Nytte eller Fortjeneste ikke kan opdages? Thi det maa vel erindres af dem, som ikke have kjendt den Udsd personligt, at naar her tales om Begavelse, om rige Gæner og om en tidligt modnet og skarpt tegnet Charakter, da ere disse Ord ikke brugte godtsjæsviis, men indeholde kun den strenge Sandhed. Jeg tror neppe, at Nogen vil bestride Rigtigheden af denne Opfattelse, og i alt Fald vil denne Nogen ganske vist ikke findes imellem „Illustr. Tid.“ Læsere, som saa jævnlige have glædet sig ved den Udsdets Bidrag; de ville maaskee endog saa med Interesse følge mig, naar jeg her forsøger paa i et Billede at samle nogle af de mest karakteristiske Træk hos en fordums Ven, Frederik Algreen-Ussing.

Hvad der først og fremmest slog En hos Ussing, var hans uudsømmelige Liv og spillende Lune. Jeg har aldrig truffet noget Menneffe, hos hvem disse Egenstaber saa let vakte som hos ham, og det ikke blot i ungdommelig Spøg og Skjæmt, men ogsaa under Samtaler, hvis Gjenstand i og for sig var alvorlig. Det er vel muligt, at dette sprudlende Liv, denne Kølelse af Tante- og Idierigdom navnlig i hans yngre Nar jævnlige har forledet ham til at affærdige mangan Samtale paa en overmodig og tilsyneladende letfærdig Maade; men i Virkeligheden var der dog saa, som nærede større Respect for den sande Alvor, for den oprigtige Stræben efter at komme til Klarhed, end han. Det var under saadanne Forhold heller ikke vanskeligt at bringe Alvoren